

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Upokojeni g. župnik Maks Ocvirk umrl. V Celju je preminul g. Maks Ocvirk, upokojeni župnik pri Sv. Andražu pri Velenju. Rodil se je leta 1870. na Ostrožnem pri Celju. Študiral je v Celju in Mariboru ter je bil posvečen leta 1896. Kaplanoval je v Dravski dolini na Muti, v Vitanju ter Novi cerkvi. Leta 1913. je prišel za župnika k Sv. Andražu pri Velenju. Župnikoval je do upokojitve leta 1937. Pokoj je preživel v Šoštanj. Tudi kot upokojenec je rad pomagal v dušnem pastirstvu. Pokojni je bil znan prosvetni delavec ter pevovodja in ga bodo kot takega ohranili v hvaležnem spominu na vseh župnijah, na katerih je deloval. Pokopali so ga zadnjo nedeljo na celjskem mestnem pokopališču. Blagemu in tihemu gospodu bodi Vsemogočni večni plačnik, sorodstvu naše sožalje!

V visoki starosti ga je poklical Bog po večno plačilo. Iz Brezna ob Dravi poročajo: V ponedeljek, 5. avgusta, ob 20 je umrl tukajšnji posestnik in dolgoletni ključar cerkve Matere božje v Breznu Janez Rižnik, p. d. Gros. Rojen je bil leta 1856. je torej dopolnil 84 let. Poročen je bil od leta 1883. z Apolonijo Sgerm; bil je oženjen 37 let, cerkveni ključar pa je bil 38 let. V zakonu se mu je rodilo 11 otrok: devet dečkov in dve deklici. Osem sinov je bilo v svetovni vojni, zato je prejel od avstrijskega cesarja darilo. En sin, Franc, je v Ameriki. Pogreb blagega moža, ki se je lepo pripravil na smrt, je bil v sredo, 7. avgusta, ob štirih popoldne ob veliki udeležbi. Duhovniki so bili štirje pri pogrebu, tudi stari prijatelj rajnega g. župnik Vinko Lovrenčič iz Kaple je prišel. Pevsko društvo »Podvelka« mu je zapelo dve žalostinki. Dragi rajni naš prijatelj, Bog Ti večni mir in pokoj daj in večna luč Ti sveti naj! — Preostali naši sožalje!

90 letno mater so spremili k zadnjemu počitku pri Sv. Juriju ob Pesnici. Prošlo nedeljo smo spremili na zadnji poti 90 letno Marijo Leber iz Jedlovnika, mater našega priljubljenega dolgoletnega župana. Pokojnica je bila spoštovana in priljubljena daleč naokoli, saj je o tem pričal krasen spreved pogrebcev od blizu in daleč na njeni zadnji poti. Bila je kremenit značaj prave slovenske kmečke matere. Lepi trdni kmečki domovi njenih otrok, ki vzorno gospodarijo na Jedlovniku in drugod, so temu dokaz. Svetila rajni večna luč, družini Lebrovci pa naše sožalje!

Stara žena je umrla pri Sv. Barbari v Haložah. Te dni smo pokopali staro ženo in užitarico Julijano Molnar iz Gruškoveca. Rajna je bila dvakrat poročena in je preživela oba moža. Kot bivša viničarka sta s prvim možem na Koflarovem vključno kopicirala otrok z marljivostjo prištedila za nakup posestva, kjer je njen rajni Marko postavil lepa poslopja, v katerih gospodarja sin Mihael Gabrovec, naš naročnik. Naj ji sveti večna luč, žalujočim pa naše sožalje!

Skrbna kmečka mati umrla v Gornjem gradu. V petek, 9. avgusta, smo spremili k večnemu počitku skrbno kmečko mater in gospodinjico

Marijo Krivec. Skozi 43 let je gospodinjila s svojim še živim možem na obširnem Budnovem posestvu. V zakonu sta imela devet otrok, katere sta vzgojila v krščanskem duhu. Naj bo dobri Bog obilen plačnik pokojni mamici za vso njeno skrbnost in ljubezen! Žalujočim naše sožalje! — Na sedmini se je nabralo 200 din za novo bogoslovje v Mariboru. Iskrena hvala!

Umrla v cvetu mladosti na Svetinjah pri Celju. Žalostno so zapeli zvonovi na nam naznanili, da se je naša Milica Štih v najlepšem cvetu devetnajstih let preselila iz solzne doline v lepše življenje. Skorjo leto dni je potrpežljivo prenašala muke zahrbtnih boleznih jetike, dokler je ni ljubi Bog poklical k sebi v večno blaženost. Kako je bila pri vseh priljubljena, je pričala množica ljudstva, ki jo je spremila na zadnji poti, in obilica cvetja, ki je zasula njen prezgodnji grob. Draga Milica, počivaj v miru! — žalujočim naše sožalje!

Vojna in mirovna leta

Odkar se je pojavil človek na zemlji in dokler bo prebival na njej, so bile in bodo vojne. Zgodovinarji trdijo, da so bili na tem ljubem svetu od pamtveka medsebojni upori ter pokolji.

Šele pred kratkim je ugotovil romunski zgodovinar-učenjak, da je človeštvo od leta 1469. pred Kristusovim rojstvom do današnjega dne živel v resničnem medsebojnem miru pičlih 290 let; 3118 let pa se je v vojnah med seboj bojevalo ter klalo in pobijalo. V tej dobi je bilo sklenjenih »za vedno« trajajočih 8000 mirovnih pogodb. Te pogodbe pa so že v teku šestih mesecev z močjo orožja zopet ugasnile.

Od vestfalskega miru, torej od konca tridesetletne vojne, je preteklo do danes 291 let. Od teh je bilo na svetu izvojevanih 44 važnih ter odločilnih vojn; to odgovarja povprečno eni vojni na šest do sedem let miru.

Nek drug zgodovinar, tokrat profesor na ameriškem vseučilišču Harvard, trdi, da lahko naštejemo v 2500 zgodovinskih letih 902 vojni in 1613 državljanskih klanj. Med vsemi stoletji, trdi ameriški profesor, je najboljši bojevito dvajseto stoletje, kojega vojni seznajamo je za 800 večji kakor prejšnjih stoletij. Ta strokovnjak v zgodovini nas pouči tudi

še o deželah, ki so se doslej največ bojevale. Na prvem mestu je Španija, ker je prebila 67% vseh let, odkar se je pojavila v zgodovini, v vojni z drugimi državami. Na drugem mestu sledi Anglija s 56%, zatem pride Francija s 50%, Rusija s 46%, Italija s 36 odstotki ter Nemčija z 20 odstotki. Stara Grčija in starodavni Rim sta se bojevala 57%, oziroma 40% svoje zgodovine. Združene ameriške države beležijo 14 odstotkov svoje zgodovine na račun vojn.

To vse ima na vesti starorimski vojni bog Mars. Kaj pa je izvršila njegov zvesti spremljevalec — smrt? Zgodovinske knjige nam dajejo tudi na to vprašanje odgovor.

V 30 največjih bitkah 16. stoletja so povprečno zmagovalci izgubili od svojega moštva 10%, premaganci pa 40%. Napoleon je pustil na bojnih poljanah 15 odstotkov svojih vojakov, medtem ko so imeli od njega premagani 20% mrtvih. In gole številke svetovne vojne? Od množine 65 milijonov med seboj se vojskujočih je padlo 8 milijonov. Na Nemčijo in Avstro-Ogrsko odpadejo trije milijoni, na zaveznike pa pet. To odgovarja en mrtev na osem vojakov.

S kakšnimi številkami nas bo presenetila šele sedanja evropska vojna?

Dopisi

Dravska dolina

Sv. Ožbalt ob Dravi. Hvaležna in obenem prijetna dolžnost nam narekuje, da se spomnimo v našem kmečkem glasilu dvojnega jubileja našega priljubljenega g. dušnega pastirja Janeza Krušiča. Pred nedavnim je slavil v krogu svojih duhovnih tovarišev v Ožbaltu 25 letnico mašništva in 50 letnico rojstva. K dvojnemu slavlju mu od srca čestita ožbaltška župnija z željo, da bi še dolgo let vneto deloval v naši majhni župniji pri oltarju, na prižnici in v šoli. Bogu smo hvaležni, da imamo krepkega, veselega in v vsakem

oziru postrežljivega dušnega pastirja, ki vztraja že nekaj let med nami siromaki, nas tolaži, vzpodbuja in je pripravljen podariti potrebnemu zadnjo paro iz žepa in slednji grizljaj kruha. Po naših skromnih močeh se bomo potrudili tudi za bodoče, da bomo našega dobrega g. Janeza podpirali pri raznih cerkvenih potrebah ter popravlili in mu bomo v veselje s pravim krščanskim življenjem.

Pohorje

Vitanje. (50 letnica Posojilnice.) V letošnjem letu je imela Posojilnica 50. občni zbor, ki pa ga

Nekaj dni potem se je advokat spet oglašil na Ledinah in je našel Tilko samo v hiši.

»Oo, prav dobro jutro, lepa gospa!« je sladko zagostolel.

»Ali hočete gospodarja?« je vprašala Tilka osorno, ne da bi se za njegov pozdrav kaj zmenila.

»Seveda hočem gospodarja; pa menda ga danes ni doma.«

»Je. V hlevu je. Pokličem ga.«

»Ne, ne, se ne mudi,« je branil advokat in ji zaprl pot. »Saj rad počakam, da pride. Medtem se lahko midva kaj pomeniva.«

»Z menoj se nimate kaj meniti.«

»Pa še koliko! Tako lepe in pametne ženske še nisem videl, kakor ste vi.«

»Kar gospodje advokati rečejo, ni, da bi moralo biti res.«

»Če mojim besedam ne verjamete, vam bom z dejanjem dokazal.«

Doktor Hudnik je menil, da nobene ženske ni kaj prida. Tudi je imel Končnika že tako v krempljih, da je mislil, da si v njegovi hiši lahko vse dovoli. Zaradi tega ga ni bilo sram, ko je ponudil Tilki cekin, če se mu da poljubiti. Tedaj pa se je Tilka razkačeno zadrila:

»Nesramnež, kaj pa si mislite!«

S temi besedami ga je potisnila od sebe in je sku-

šala pobegniti. Pa že jo je prijel za roko in jo krepko držal ter rekel:

»Nikar se ne napravljajte kakor kak jež; to vas le grdo napravi.«

»Izpuscite me; vpila bom... Halo, pomagajte, pomagajte!«

Ta trenutek so se odprle duri, skozi nje je planil Jurij. Oči so se mu strahotno svetile. Bil je bled, so-pihal je od razburjenja in je mogel le to reči:

»Gospod, da ste tak falot, tak nesramen falot, tega si ne bi bil mislil.«

»Heee, heee, kaj pa hočete?« se je advokat predrzno obregnil. »Čedno ptičico ste si ujeli pod streho. Se razumete na take reči. Če je drugim vaš ljubček tudi po-godu, na to še celo lahko kaj date. Pa ni treba, da ste ljubosumni.«

Tedaj Končnik ni bil več kos svoji jezi.

»Lump!« je zarjul, zamahnil in pripeljal advokatu pošteno klofuto.

Hudniku je udarila kri v senca, iz oči so mu švignile strupene strele, zahretil je in zapiskal s svojim hreščočim glasom:

»Surovina, za to mi boš plačal. Imam te v rokah in ti odslej ne bom več prizanašal. Le varuj svojo ljubico, da boš imel koga, ki bo malho za tabo nosil...«

(Dalje sledi)

*